

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: SA Janusz Godzwon

SA Wiesław Pędziwiatr

Protokolant: Anna Konieczna

przy udziale Marka Ratajczyka prokuratora Prokuratury (...) we W.

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2021 r.

sprawy K. K.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 16 kwietnia 2021 r. sygn. akt III K 102/20

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. K.:

1. w punkcie I części rozstrzygającej z opisu czynu przypisanego eliminuje słowa: „i pozbawieniem życia”,

2. w punkcie VIII części rozstrzygającej podwyższa do 2280 złotych kwotę zasądzoną na rzecz obrońcy oskarżonego adwokat A. L. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I instancji oraz do 524,4 złotych kwotę z tytułu zwrotu podatku od towarów i usług;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. L. 1200 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym oraz 276 złotych zwrotu podatku od towarów i usług;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego i określa, że wydatki za to postępowanie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 1 grudnia 2018 r. do 21 stycznia 2019 r. w L. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, a także wspólnie z innymi osobami, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy dokonania uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, a następnie przeszukując kieszenie ubrań dokonał ok. 10 razy zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy od W. Ł. po 100 zł za każdym razem powodując straty w wysokości ok. 1000 zł przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego

w L. z dnia 01.06.2010 r. sygn. II K 1314/10 za czyn z art. 224 § 2 kk

i art. 157 §2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę

6 miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 226 § 1 kk na karę

3 miesięcy pozbawienia oraz karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności którą odbył w okresie od 28.08.2013 r. do 28.03.2014 r.

***tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
w zw. z art. 65 § 1 k.k.***

2. w okresie od 1 stycznia 2020 r. do 03 lipca 2020 r. w L. w mieszkaniu przy ul. (...) działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy dokonania uszkodzenia ciała i pozbawienia życia, a następnie przeszukując kieszenie ubrań dokonał zaboru w celu przywłaszczenia różnych kwot pieniędzy od W. Ł. :

- od 1 stycznia 2020 r. do 30 marca 2020 r. 15 razy kwot po 100 zł tj. łącznie 1500 zł;
- w kwietniu 2020 r. emerytury i tzw. trzynastki w kwocie łącznej 2700 zł;
- w maju 2020 r. działając przy tym z nieustalonym mężczyzną emerytury w kwocie 1700 zł;
- w czerwcu 2020 r. posługując się przy tym niebezpiecznym narzędziem w postaci noża i prezentując nóż w związku ze swoim zachowaniem, emerytury w kwocie 1100 zł;
- w dniu 28.06.2020 r. dokonał zaboru telewizora o wartości 300 zł zostawiając w zamian telewizor niesprawny;

a ponadto w okresie od 1 kwietnia 2020 r. do 03 lipca ponownie przychodził do pokrzywdzonego i grożąc natychmiastowym użyciem przemocy

i dokonaniem uszkodzenia ciała oraz pozbawienia życia dokonał ok. 14 razy zaboru w celu przywłaszczenia różnych kwot pieniędzy nie mniejszych niż

100 zł przekazanych W. Ł. przez rodzinę na zaspokojenie potrzeb życiowych oraz raz kwoty 50 zł powodując straty na sumę 8 750 zł przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 12.09.2018 r. sygn. II K 1096/18 za czyny z art. 190 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 06.11.2018 r. sygn. II K 1260/18 na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29.06.2018 r. do 12.09.2018 r. oraz od 21.01.2019 r. do 31.12.2019 r.

***tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.***

3. w dniu 03.07.2020 r. w L. w mieszkaniu przy ul. (...)

w celu wywarcia wpływu na świadka W. Ł. , w toczącym się postępowaniu o sygn. RSD 1035/20 kierował wobec wymienionego groźby pozbawienia życia które wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione przy czym czynu

tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 12.09.2018 r. sygn. II K 1096/18 za czynu z art. 190 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 06.11.2018 r. sygn. II K 1260/18 na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 29.06.2018 r. do 12.09.2018 r. oraz od 21.01.2019 r. do 31.12.2019 r.

tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z 16 kwietnia 2021 r., III K 102/20:

I. uznał oskarżonego K. K. winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego K. K. winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego K. K. winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu orzeczone wobec niego w pkt. I - III części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania go i tymczasowego aresztowania w sprawie od 3.07.2020 r. godz. 8.30 do 16.04.2021 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary łącznej pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstw opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku w wysokości 9. 750 zł;

VII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek noża stanowiącego dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (Drz (...));

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. kwotę 1.140 zł tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 262,20 zł tytułem zwrotu podatku VAT;

IX. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony K. K. za pośrednictwem obrończyni, która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. przez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logicznego rozumowania ocenę materiału dowodowego, polegającą na oparciu ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów w oparciu o zeznania pokrzywdzonego W. Ł., podczas gdy dokładna analiza przedmiotowych zeznań, w tym z uwzględnieniem pozostałego materiału dowodowego w sprawie, prowadzi do wniosku, że na ich podstawie nie sposób poczynić takich ustaleń, a co za tym idzie – przypisać oskarżonemu czynów opisanych w pkt 1 i 3 części wstępnej wyroku, zaś w zakresie czynu opisanego w pkt 2 – winna ona ulegać istotnej modyfikacji w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w zakresie przyjęcia, że :

a) oskarżony kiedykolwiek wykorzystał niebezpieczne narzędzie w postaci noża w celu zastraszenia pokrzywdzonego i dokonania od niego zaboru środków pieniężnych;

b) w okresach od 1 grudnia 2018 r. do 21 stycznia 2019 r. oraz od 1 stycznia 2020 r. do 31 marca 2020 r. oskarżony dopuszczał się wobec pokrzywdzonego zarzucanego mu przestępczego procederu.

3. rażąco niewspółmierność orzeczonych względem oskarżonego kar jednostkowych wymierzonych za czyny opisane w pkt 1 i 2 części opisowej wyroku oraz wymierzonej mu kary łącznej.

4. w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu – naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 32 ust. 1 zdanie drugie w związku z art. 64 ust. 1 i 2 oraz art. 45 ust. 1 i art. 2 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 16 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze przez zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów w/w obrony z urzędu w wysokości niższej niż przysługiwałaby obrońcy w przypadku stosunku obrończego z wyboru.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. zasługuje na uwzględnienie w części.

Obrończyni zasadnie podważa, w zakresie czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ustalenie, że oskarżony groził pokrzywdzonemu W. Ł. pozbawieniem życia z powodu braku dowodowych podstaw. Rację ma też apelująca kwestionując orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu z uwagi na konstytucyjny wymóg równego traktowania reprezentantów stron ustanowionych z urzędu i z wyboru.

Inaczej ocenić wypada stanowisko skarżącej odnośnie weryfikacji dowodów, zwłaszcza zeznań pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny dowodów, którą poprzedził ujawnieniem na rozprawie główniej całokształtu istotnych okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy, rozważył, zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkie ważne okoliczności przemawiające na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.12.1974r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47). Ocena taka, jako mieszcząca się w ramach swobodnego sędziowskiego uznania musi spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.

Sąd I instancji nie pominął, lecz dostrzegł i logicznie wytłumaczył (uzasadnienie str. 10-13) różnice w zeznaniach W. Ł. (k. 2-3, 17-18, 139-140) w tym dotyczące ujawnienia dopiero podczas trzeciego przesłuchania (k.139-140), że sytuacje zagrożenia mu przez oskarżonego pobiciem i zabierania pieniędzy miały miejsce nie od kwietnia 2020 r., lecz trwały od dwóch lat z przerwą na czas pozbawienia wolności K. K.. Sąd Okręgowy trafnie więc zauważa odwołując się do relacji osób najbliższych pokrzywdzonemu (k.100, 231v), że był on osobą skrytą, zamkniętą w sobie, małowówną. Nie może więc zaskakiwać, że przed kwietniem 2020 r. nie skarżył się, że jest okradany. Zresztą wówczas również początkowo nie chciał powiedzieć dlaczego potrzebuje finansowego wsparcia (k. 100v). Złożenie zawiadomienia o przestępstwie nastąpiło dlatego, że W. Ł. uległ perswazjom siostry (k.18, 232, 12v) po tym jak od kwietnia 2020 r. była ona z mężem zmuszona przekazywać mu pieniądze na utrzymanie ponieważ oskarżony regularnie pozbawiał go środków do życia i dotyczyło tych zdarzeń. Niechęć pokrzywdzonego do zawiadomienia o przestępstwie związana była też z obawami przed oskarżonym o czym zeznaje on sam (k.18), jego siostra (k.232) i jej mąż (k.12v). Obrończyni podnosi, że zeznając 3 lipca ub.r. W. Ł. nie miał powodu obawiać się K. K., który był zatrzymany. Pokrzywdzony nie wiedział jednak wtedy jak długo potrwa izolacja oskarżonego, który przecież wcześniej groził mu spaleniem mieszkania jeśli nie „wycofa zeznań”. Jest więc logiczne, że początkowe wypowiedzi pokrzywdzonego obawiającego się oskarżonego, niechętnego zawiadamianiu są lakoniczne i koncentrują się na sytuacjach (także dotyczących mniejszych kwot) które miały miejsce od kwietnia 2020 r., kiedy K. K. zaczął mu regularnie zabierać znacznie większe sumy pieniędzy.

Skoro w zeznaniach z lipca 2020 r. W. Ł. nie mówił o zabieraniu mu pieniędzy przez K. K. przed kwietniem 2020 r. to nie może zaskakiwać, że nie zeznał o mającym miejsce przed tym czasem napadzie rabunkowym z udziałem oskarżonego i kilku innych osób.

Sąd Okręgowy nie ustalił, że to oskarżony skradł pokrzywdzonemu oszczędności (1100 zł). W. Ł. zeznaje (k. 18), że w kwietniu ub.r. po powrocie do domu zastał bałagan i stwierdził brak 1100 zł oszczędności. Świadek więc wyraźnie odróżnia sytuacje w których widział, że to oskarżony zabrał mu jego mienie, od tych kiedy nie dostrzegł kto dokonał zaboru, co tylko przemawia za wiarygodnością jego relacji.

Jeśli chodzi o różnicę dotyczącą kwoty zabranej w czerwcu 2020 r., to Sąd Okręgowy słusznie oparł się na początkowych zeznaniach pokrzywdzonego wskazującego (k.3, 17v), że wówczas w jego mieszkaniu pojawił się oskarżony, który posługując się nożem zażądał wydania mu emerytury i po jej odnalezieniu zabrał dla siebie 1100 zł zwracając pokrzywdzonemu 600 zł. Zeznając dwa i pół miesiąca później W. Ł. mówi, myląc zapewne sytuacje (żądanie 200 zł dotyczyło zdarzenia z telewizorem), że było to „chyba 200 zł”. Zważywszy, że żądanie dotyczyło wydania emerytury, którą świadek otrzymał krótko wcześniej, o czym wiedział K. K., a J. i A. B. (1) także w czerwcu 2020 r. przekazywali pieniądze pokrzywdzonemu bo „nie miał z czego żyć” (k.232v), to wniosek Sądu I instancji, że wiarygodne są początkowe zeznania W. Ł. złożone krótko potem jest prawidłowy.

Sąd I instancji nie stracił też z pola widzenia podnoszonej w apelacji kwestii zdolności pokrzywdzonego do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń trafnie zauważając, że jest zrozumiałe, że W. Ł. nie był w stanie precyzyjnie podać dat poszczególnych bezprawnych działań oskarżonego, jeśli zważyć na upływ czasu a zwłaszcza wielość podobnych, powtarzających się sytuacji. Świadek mówi natomiast (k.139v-140) o okresie, kiedy te zachowania miały miejsce (od dwóch lat przed przesłuchaniem z przerwą na pozbawienie oskarżonego wolności) ich częstotliwości (co 2-3 dni), rodzaju gróźb (pobicie, w tym przez osoby narodowości romskiej), zabieranych kwotach (70-100 zł), sytuacjach odbiegających od typowych (udział większej liczby osób). Sąd Okręgowy nie popełnił błędnie dostrzegając by zdolności postrzegania, zapamiętywania, przekazywania spostrzeżeń pokrzywdzonego odbiegały od tych wynikających z wieku, wiedzy i doświadczenia i wymagały dalszego wyjaśnienia. Nie dostrzegając ich też obrońcy skoro nie wykazywała w tej mierze żadnej inicjatywy dowodowej.

Jak już wskazano wyżej pokrzywdzony był osobą samodzielną, zamkniętą w sobie i małomówną. Opowiedział swoim najbliższym to, co uznał za stosowne o przestępnych zachowaniach oskarżonego wobec niego dopiero gdy został przymuszony sytuacją (brak środków do życia) i na skutek ich nalegań o czym ci świadkowie zeznają. A. B. (1) wyraźnie przy tym podaje (k.232v), że W. Ł. mówił mu, że K. K. już przed kwietniem 2020 r. zabierał mu pieniądze, lecz były to mniejsze kwoty 100-200 zł o czym wcześniej nie powiedział „bo miał z czego żyć”. Relacje siostry pokrzywdzonego i jej męża potwierdzają więc pośrednio zeznania W. Ł., a to, że nie opowiadał tym świadkom o zachowaniach oskarżonego już po jego tymczasowym aresztowaniu w żadnej mierze nie podważa prawdziwości jego relacji, lecz jest zbieżne z opisanymi wyżej cechami jego charakteru.

Nie jest dowolne danie wiary pokrzywdzonemu także w tej części, gdzie mówi on o żądaniu „wycofania zeznań” i kierowanych przez oskarżonego groźbach spalenia (k.17v). Rację ma Sąd Okręgowy wskazując, że W. Ł. nie miał powodu by nieprawdziwie pomawiać K. K. o popełnienie przestępstw, a tym bardziej o próbę wywarcia wpływu na niego jako świadka, gdy wskazywał, że oskarżony popełnił na jego szkodę znacznie poważniejsze przestępstwa. Pośrednio relację pokrzywdzonego potwierdza jego siostra (k. 232v) wskazująca, że od brata wie, że po złożeniu zawiadomienia o przestępstwie przyszedł do niego K. K. i powiedział mu, że „ma wycofać zeznania z policji”. Trafnie też zwraca uwagę Sąd I instancji, że takie zachowanie oskarżonego znajduje pośrednio potwierdzenie z zeznaniach policjanta T. Z. (k. 19v) wskazującego na zapowiedź K. K. wyrządzenia krzywdy W. Ł..

Relację pokrzywdzonego o posłużeniu się przez oskarżonego nożem podczas żądania wydania mu pieniędzy (k.3, 17v, 139v) pośrednio, w części potwierdzają jego siostra (k. 100v, 231v) i jej mąż (k. 12v, 233v) na co wskazuje Sąd I instancji (uzasadnienie str. 11-12, 15-16). Kiedy J. B. sprzątała mieszkanie brata i znalazła nóż W. Ł. powiedział, że to oskarżony z nim przyszedł i mu go demonstrował (k. 12v). Takie spontaniczne oświadczenie pokrzywdzonego potwierdza jego

późniejsze zeznania. Znaczenie opinii z zakresu badań biologicznych zabezpieczonego noża dla ustaleń zostało przez Sąd Okręgowy ocenione prawidłowo. Ekspertyza ta ani nie potwierdza, ani nie wyklucza, że nożem posługiwał się K. K.. Okoliczność ta wynika z zasadnie uznanych za prawdziwe zeznań pokrzywdzonego, a wskazana opinia nie podważa relacji W. Ł., że K. K. trzymając w dłoni nóż żądał przekazania mu pieniędzy.

Podzielić natomiast należało zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisania oskarżonemu pierwszych chronologicznie czynu ciągłego rozboju. Pokrzywdzony bowiem nie zeznaje (k.139v-140), by oskarżony żądając wówczas pieniędzy groził mu pozbawieniem życia. W. Ł. mówi tylko o groźbach pobicia, spowodowania uszczerbku na zdrowiu. Dlatego zachowanie to należało wyeliminować z opisu czynu przypisanego K. K. w punkcie I części rozstrzygającej.

Z tych powodów zarzuty dowolnej oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych (poza kwestią zagrożenia pozbawieniem życia co do czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) były niezasadne a ustalenia Sądu Okręgowego prawidłowe podobnie jak przyjęte przez ten Sąd podstawy skazania za poszczególne przypisane oskarżonemu czyny.

Wbrew zarzutowi apelacji kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego za poszczególne przestępstwa, jak i kara łączna nie rażą niewspółmierną surowością.

Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę na istotne okoliczności obciążające: zaatakowanie osoby starszej, z niepełnosprawnością, niezdolnej do przeciwstawienia się oskarżonemu, uczynienie sobie z dokonywania napadów na pokrzywdzonego stałego źródła dochodu, przeznaczanie tak uzyskiwanych środków na zakup alkoholu, postępującą zuchwałość, eskalację przestępczej działalności, która w końcowej fazie skutkowałą pozbawianiem pokrzywdzonego jakichkolwiek środków do życia, skutki działania wyrażające się nie tylko w pozbawieniu ofiary dużych dla niej sum pieniędzy, ale i wywołanie strachu, obawy przed oskarżonym oddziałujące na kondycję psychiczną i fizyczną pokrzywdzonego. Okoliczności przypisanych czynów, wielokrotna karalność i powracanie do przestępczej działalności słusznie przekonały Sąd I instancji o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego i konieczności dłuższego oddziaływania na oskarżonego by osiągnąć cele indywidualnoprewencyjną i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone na zasadzie asperacji kara łączna pozbawienia wolności jest w tych warunkach trafnym podsumowaniem podlegającej ocenie przestępczej działalności oskarżonego.

Apelująca obrończyni zasadnie kwestionuje orzeczenie o zasądzeniu na jej rzecz kosztów nie opłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I instancji.

Skarżąca trafnie zauważa, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 kwietnia 2020 r. (sygn. SK 66/19, Dz. U. z 2020 r. poz. 769) orzekł, że § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) jest niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1 zdanie drugie i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał wskazał, że "analiza statusu adwokatów i ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty powołane i zobowiązane do zastępstwa prawnego, prowadzi do uznania, że różnicowanie ich wynagrodzenia (...) nie ma konstytucyjnego uzasadnienia. Odstępstwo od zasady równości, w tym również równej ochrony praw majątkowych, jest więc niedopuszczalne". Trybunał uznał, że art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r. poz. 1513, ze zm.), ani z pozostałe przepisów tej ustawy, nie dają Ministrowi Sprawiedliwości podstawy do zróżnicowania wynagrodzenia adwokatów zależnie od tego, czy adwokat świadczył pomoc prawną jako reprezentant strony z wyboru czy z urzędu, a uczynienie tego „stanowiło niedopuszczalną w demokratycznym państwie prawa samowolę legislacyjną, w sposób nieproporcjonalny ingerującą w uprawnienia pełnomocników z urzędu do uzyskania wynagrodzenia za ich pracę”.

Rację ma obrończyni wskazując, że co prawda powołane rozstrzygnięcie dotyczy poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), to jednak aktualnie obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 18)

dotknięte jest tym samym mankamentem – nierówno traktuje w zakresie wynagrodzenia adwokatów świadczących pomoc prawną z urzędu i z wyboru. Narusza to zakaz dyskryminacji w odniesieniu do tych pierwszych. Przekonuje o tym postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., S 1/20 (OTK-A 2020/14) sygnalizujące Ministrowi Sprawiedliwości m.in. konieczność usunięcia uchybień w § 4 ust. 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18),

Skoro więc różnicowanie w rozporządzeniu wygrodzienia adwokatów reprezentujących strony z urzędu oraz z wyboru, i obniżenie wynagrodzenia pełnomocnikom z urzędu, w relacji do tego które otrzymaliby, gdyby występowali w sprawie jako pełnomocnicy z wyboru, nie ma konstytucyjnego uzasadnienia to na podstawie art. 437 § 2 k.p.k., art. 29 prawa o adwokaturze, § 4 ust. 1-3, § 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 5, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 769) należało zmienić zaskarżony wyrok w punkcie VIII części rozstrzygającej i podwyższyć do 2280 złotych kwotę zasądzoną na rzecz obrończyni oskarżonego adwokat A. L. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym (600 zł) i przed Sądem I instancji (3 terminy rozprawy: 1200zł+240 zł+240zł) oraz do 524,4 złotych kwotę z tytułu zwrotu podatku od towarów i usług.

Z tych wszystkich powodów i przy braku okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu orzeczono jak w wyroku.

O kosztach nie opłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 prawa o adwokaturze, § 4 ust. 1-3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 769).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223). Zwalniając oskarżonego od tych kosztów Sąd uwzględnił, że został skazany na dłużej trwającą karę pozbawienia wolności i ma na utrzymaniu dwoje dzieci.

Janusz Godzwon	Cezariusz Baćkowski	Wiesław Pędziwiatr
-----------------------	----------------------------	---------------------------